

L'escriptora Francesca Aliern amb la seva última novel·la 'Espills badats'. FOTO: J. REVILLAS

Novetat

«Sempre hi ha persones que s'aprofiten de la ignorància de les més **vulnerables**»

L'autora de Xerta Francesca Aliern publica 'Espills badats', una novel·la romàntica i històrica situada a la postguerra

SÍLVIA FORNÓS
XERTA

«En uns temps en què la misèria de postguerra persistia, van arribar al món unes xiquetes bessones que eren com dos espills badats; no s'assemblaven en res. La Francesca era morena, de pell fosca, flaca i de poca empenta. La Joana tenia els cabells rosos, els ulls blaus i un color esclatit a tot el cos que era enviat per les poques amiguetes que tenien».

Aquesta història és la que ha inspirat a l'escriptora Francesca Aliern (Xerta) a escriure *Espills badats* (Cossetània Edicions), una novel·la romàntica situada en la postguerra. «Quan era petita vaig conèixer a dues bessones que no s'assemblaven en res entre elles, una era rossa amb ulls blaus, i l'altra morena. Van nàixer en el si d'una família molt pobre», recorda l'autora, a qui no li resulta estrany que li diguin que els fets que descriu són durs de llegir.

«Sí, la novel·la és dura, perquè també ho va ser la dècada dels quaranta, ja que en plena postguerra moltes famílies vivien en la misèria, com la de les dues bessones protagonistes», afirma l'autora, qui al llarg de

la seva trajectòria –amb més de 25 llibres publicats– s'ha meregut el reconeixement de l'autora més prolífica de les Terres de l'Ebre, a més de guardonada amb el Mèrit de les Lletres Ebrenques (2011). Entre els volums més recents que ha publicat destaquen: *Les passions de la Menestrala* (2014), *Cullerades de vida* (2015), *Cafè de París* (2016), *Negre estalzi* (2017), *Darrere els*

«Mentre avui en dia els xiquets tenen gairebé de tot, en plena postguerra era impossible»

seus talons (2018), *La jove Laura* (2019) i *Paper mullat* (2020).

En aquesta ocasió, per a *Espills badats* diu que «vaig pensar que reviure aquells temps i recordar com era la vida de la bessona morena, que era amiga meua, es mereixia explicar la història de la seva vida accidentada». En tots aquests anys, les vivències de la mateixa autora són les que li continuen trencant l'ànima per començar a escriure de la manera senzilla i planera que caracteritza la seva obra i que mouen cadascuna de les se-

ves històries. Quant a perquè és bo recordar temps passats, Francesca Aliern diu que «mentre avui en dia els xiquets i xiquetes tenen gairebé de tot, abans, en plena postguerra era impossible». Si bé, les protagonistes d'*Espills badats* gaudien de la llibertat a la seva manera. «Les dues bessones tenien una llibertat que nosaltres no teníem perquè els seus pares només es preocupaven de l'hort que tenien a casa i no estaven escolaritzades», afirma l'autora, qui com anècdota recorda que «un dia que van venir a classe a una d'elles la van lligar d'una cama a la pota de la taula de la mestra per evitar que s'escapés; aleshores, feia gràcia, però amb el pas del temps t'adones que era una animalada».

Així, quan l'escriptora es va posar a escriure diu que «el més complicat va ser recordar com les bessones i la seva família eren apartades». En aquest sentit, Francesca Aliern també ressalta que a la vida «sempre hi ha persones que s'aprofiten de la ignorància de les més vulnerables». Un benefici que canvià el rumb de la Francesca i la Joana perquè «el destí els va reservar camins complicats, fins i tot divergents, com els rajos de llum reflectits per un espill convex».